

Архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 26 – 27
(1297 – 1298)
квітень –
травень
2006 рік

З нашою Перемогою, тому що ні в кого такої Перемоги нема!

Молоді пильно і допитливо вдивляються в історію своєї країни, залучаються до того суворого і трепетно піднесеного, що зветься одним величним словом **ПОДВИГ**... Він був вчинений нашими народами в роки Великої Вітчизняної війни. **ПЕРЕМОГА** повинна бути завжди з нами. **ПАМ'ЯТЬ** потрібна живим! Безсмертна пам'ять про фронтівиків.

Фронтівикам дісталася непроста доля, але вони з честю пройшли всі випробування. Війна двічі пройшла по Україні. Ветерани війни і праці її, зруйновану, відновили і вона стала однією з розвинутих країн світу. Фронтівики звертаються до спадкоємців: бережіть пам'ять про Перемогу 9-го Травня 1945 року. Будьте гідними спадкоємцями своїх дідів-прадідів! Будьте справжніми

патріотами Батьківщини, спадкоємцями покоління, яке отримало Перемогу над фашистськими загарбниками і їх посібниками. Пам'ятайте святі поняття: служіння Вітчизні і ратний подвиг. Хай життя і ратні подвиги героїв Великої Вітчизняної війни служать дороговказною зіркою для нашої молоді.

З книги: А. П. Кутузов
«Фронтівики і наслідники» 1941—1945

Безпристрасна статистика свідчить...

Друга світова війна коштувала людству близько 60 млн. життів, із понад 21 млн. військових утрат та більш як 28 млн. цивільних. За офіційними даними СРСР утратив 27 млн., Німеччина 6,5 млн. Слід нагадати ще декілька вагомих показників минулої війни. За німецькими даними, за час російської

компанії (1941—1945) у нацистському полоні опинилося 5231057 червоноармійців. Лише 1054820 із них (20,1%) дожили до Перемоги. Понад 61,5% за час перебування в полоні померли або були замордовані. Гітлерівці широко використовували рабську працю мирного населення окупованих ними країн. З радянсь-

ких територій, окупованих ними, було насильно вивезено на роботу до рейха 2,8 млн. осіб, 2,2 млн. з них (78,6%) були депортовані з України. Понад 200 тисяч росіян, що жили в Україні, Білорусії, Молдові, Литві теж стали оstarбайтерами. На кінець другої світової війни на території рейха перебувало 4755942 ра-

дянських громадян. Це були військовополонені, в'язні гітлерівських концтаборів, оstarбайтери і ін. На жаль, пройшовши пекло нацистських таборів смерті, вони на Батьківщині були кинуті в табори сталінського ГУЛАГу... За роки Другої Світової війни безповоротні втрати радянських збройних сил склали близько 8 млн. 670 тис.

С. СИНЕКОП,
член Ради ветеранів КНУБА,
учасник бойових дій

Воспоминания фронтівиків

Много лет тому назад перед колективом нашого КИСИ виступив Герой Советского Союза **Владимир Петрович МАЙБОРСКИЙ**. Просто солдат, "без звань и наград", которого пригласил выступить у нас тогдaшний ректор профессор Юрий Александрович Ветров.

Когда он уверенно поднялся на сцену, то все увидели человека богатырского сложения (рост около двух метров). Это он совершил самопожертвование... в числе 386 матросовцев. Никто из них, решивших пожертвовать собой ради своих боевых товарищей, не рассчитывал остаться в живых. И все же не взяла смерть трех наших земляков.

Начал свой рассказ — ни позы, ни лукавства... Говорил так, будто не совершал, а просто шел... к нему... к подвигу. Воевал в 7-ом стрелковом полку 24-й Железной стрелковой дивизии...

...Летом 1944 г. фашисты глубоко врезались линией обороны "Арапа" в Карпатские горы. Но не было такого укрепления, которое бы сдержало наступление наших воинов.

...Шел бой за гуцульское село Черешки, близ Коломыи. Один из дзотов врага не давал наступающим подразделениям продвинуться вперед на участке нашей роты. Командир роты, молодой лейтенант, по годам — мой сын, вызвал к себе

О войне без прикрас

— меня и еще одного бойца. Предложил для начала по банке тушенки и хлеб. Сходу справились с дополком... И тогда ротный не по-уставному поставил задачу: "Видишь дзот? — и не разясняя указал рукой цель. — Мы ее уже почувствовали на себе, — надо, чтобы он замолчал!... Хорошо, — совсем не по-военному доложил я.

Шансов, что вернусь, было мало. Это я понял, очевидно, сразу же, на сто процентов: ясное дело иду на смерть, на самопожертвование...

Поползли, выйдя из своей траншеи, по-пластунски. Первые мысли не о себе, а о своих боевых товарищах. Они лежали вот уже какие сутки в мокрых, холодных окопах: шли дожди... Гибли в неоднократных атаках, но безуспешно. Я ходил с ними...

Вскоре мой напарник погиб — достала пуля из дзота... Полазу один... Метров за тридцать бросаю гранаты... Дзот работает. Одна из очередей достала и меня... но полазу вперед... И вот уже рядом со стволом немецкого пулемета. Назад пути нет!... Это ясно... Хаваю руками за вражеский ствол пулемета (ствол его накалил от непрерывной стрельбы...), но руки прикипели(!) Пятаюсь вытщить пулемет через амбразуру... Не смог... Навалился всем своим телом на амбразуру...

Часто задают вопрос: почему пошел на этот последний шаг в своей жизни? В магазине моего автомата не осталось ни одного патрона, да и вторая граната была израсходована... Исчерпаны все мои

возможности! В том числе и физическое... Это было 13 июля 1944 г.

Подразделение пошло в атаку, фашисты были выбиты из укрпайрона... Но об этом и многом другом, что произошло, я узнал позже...

После боя мой однополчанин решил похоронить меня: он был уверен, что я погиб. Но нашел меня в братской могиле, недалеко от дзота, еще открытой. Это еще предстояло сделать похоронной команде... Чутье подсказало солдату — может найду... И нашел... Доставил в медпункт. Затем госпиталь, их было не мало...

Звание Героя Советского Союза было присвоено посмертно... Узнал я об этом после длительного лечения после войны, когда вернулся в свое родное село. Меня никто не ожидал живым...

Награду вручили не сразу. Первый раз в Москву я прибыл со справкой из сельсовета — по этому "документу" личность не удостоверялась. В те годы колхозники не имели паспортов. В райцентре, по приезде домой, меня сфотографировали и дали другой документ. Опять провозжали... и тогда Указ Президиума Верховного Совета СССР был изменен в формулировке: ведь первый был "посмертно"...

Эту встречу с Владимиром Петровичем Майборским записал и опубликовал в своей книге "Говорят живые и погибшие фронттовики 1941—1945" (Киев, 2002г.) бывший доцент кафедры политических наук КНУБА, кандидат исторических наук, полковник в отставке **А. П. Кутузов**.

Я СВИДОК ВАШ, БРАТИ МОЇ СОЛДАТИ

Минають дні, літа, події, дати,
Вже багатьом ті дні були чи не були,
Вже дехто став Ваш подвиг забувати
І справу, за яку Ви полягли.

Минають дні, літа, події, дати.
Щоб не забули їх, передати вікам
Я, свідок Ваш, брати мої солдати,
Взяв слово, щоб тривожно закликать.

В строю військрук нас муштрував на плаці,
Деся гімнастерки зшиті вже були.
Та під напором вашим відкотились наці.
Спасибі Вам, що Ви перемогли!

Це Ви, хто в вальках безупинних
Несли на схід на зсолених плечах
Чийсь злочин і чийсь провину,
Несли безвихідь, сором, а не страх.

Це Ви, хто сил набравшись від народу,
На захід повернути дорогу зміг.
Це Ви, хто не дійшов кінця походу.
Це Ви, хто справедливо переміг.

Хай кожен скаже, на чий очах
Ви йшли вмирати,

В чий очах героями були:
«Я свідок Ваш, брати мої солдати,
Я свідчу, щоб Ви в пам'яті жили!»

Змішалися в головах історії руйні.
Та в стрій нехай стають все нові й нові
Духовні сили вільної України,
Народної подяки вартові.

31.03.2006 р.

О. Підгорний, професор

Вітаємо!

На засіданні Вченої Ради університету вручено нагороди професорам Київського національного університету будівництва і архітектури:

Знаком Пошани Університету за багаторічну плідну педагогічну та наукову діяльність до ювілею від дня народження нагороджено зав. кафедри організації та управління будівництвом, д.е.н., професора **Сергія Андрійовича УШАЦЬКОГО**.

За розпорядженням Київського міського голови нагороджено нагрудним знаком "Знак пошани" декана факультету АІТ, професора **В'ячеслава Миколайовича СМІРНОВА** за особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність.

Професор Смирнов отримав також знак "За наукові досягнення" Міністерства освіти і науки України за вагомий внесок у соціально-економічний та науковий розвиток, багаторічну сумлінну працю.

Чи важко перемогти на олімпіаді?

Знай наших!

17-та Всеукраїнська олімпіада з гідравліки

Олімпіада з української мови

На кафедрі українознавства відбулася олімпіада з рідної української мови. Переможцями стали: I місце – **Роман Фелоненко** (ПЦБ-18); II місце – **Ірина Ковальчук** (ПЦБ-14), **Роман Остапенко** (ПЦБ-54); III місце – **Маргарита Селівашкіна** (ПЦБ-14), **Маргарита Соловйова** (ЕКБ-11), **Захар Пилипчук** (МБ-11а).

Студенти першого курсу взяли участь у конкурсі на кращий літературний твір. Переможці: **Андрій Остапчук** (ПЦБ-14) – I місце; **Анна Холодова** (МБ-11/7), **Тайсія Маматова** (ОДПМ-11) – II місце; **Марина Осадчук** (ІТЕП-11), **Катерина Ліхачова** (МБ-11а), **Олена Новикова** (ЕКБ-12) – III місце. Висловити подяку слухачам підготовчого відділення: **Інні Гейко**, **Любові Мельниченко**, **Ірині Пошивайло**, **Наталі Останій**. Вітаємо!

Олімпіада з іноземних мов

За I місце у I-му турі студентської олімпіади з іноземних мов 2006 навчального року Дипломом II ступеня нагороджені: (будівельний факультет) – **Світлана Маруженко** (німецька мова) – ПЦБ-16, **Дмитро Болотнюк** (французька мова) – ПЦБ-21; (архітектурний факультет) – **Катерина Кіпчук** (німецька мова) – МО-11а; (ФАІТ) – **Петро Пальчик** (англійська мова) – ІТЕП – 21.

Це питання редакція газети "Архітектура і будівництво" задає студентам традиційно, коли відбуваються предметні олімпіади. Ось і цього разу відповіді були такими: "Вважаю, що важко. Адже потрібні знання зі спеціальності та широка ерудиція". "Олімпіада завжди потребує серйозної теоретичної підготовки". "Важко. Необхідно повторити великий обсяг матеріалу, який вивчали за весь час". "Впевнена, що олімпіаду розраховують на високий рівень знань студентів. Завдання завжди складні"...

За II місце у I-му турі олімпіади з іноземних мов 2006 навчального року Дипломом II ступеня нагороджені: (архітектурний факультет) – **Іванна Микіяляк** та **Аліна Алісова** (німецька мова) – студентки АБС-226, (ФАІТ) – **Іван Штрибулов** (англійська мова) – ПНК-21; (СТФ) – **Олександр Бікевтов** (французька мова) – ТВ-23.

За III місце у I-му турі студентської олімпіади з іноземних мов 2006 навчального року Дипломом III ступеня нагороджені: (архітектурний факультет) – **Антон Тесман** (німецька мова) – МБ-11а; (ФАІТ) – **Людмила Тарамбула** (французька мова) – ПНК-21, **Владислав Синиця** (англійська мова) – ПНК-21. Вітаємо!

Відбувалася в нашому університеті з 27 по 30 березня. В ній взяли участь 42 учасника та 19 команд. Вона охопила Україну від Сходу до Заходу. На олімпіаду зібралися учасники з Донецька, Алчевська, Макіївки, Харкова, Дніпропетровська, Мелітополя, Одеси, Івано-Франківська, Львова та ін.

I та II індивідуальні місця вибороли студенти Донбаської національної академії будівництва і архітектури та Івано-Франківського університету нафти і газу.

III та IV індивідуальні місця дісталися студентам Київського національного університету будівництва і архітектури **Олександрю Асадчеву** та **Олексію Кончаківському**. Не перший рік в цій олімпіаді бере участь **Сергій Прищенко**. I хоч цього разу він був восьмим, але серед 42-х учасників – це є добрим результатом.

На олімпіаді були відзначені і команди. I-ше командне місце виграла команда Донбаської національної академії будівництва і архітектури. II-ге місце виборола команда нашого університету.

Матеріал підготовлений газетою

Відродимо стінну пресу?

Колись кожний факультет нашого КНУБА випускав факультетську стінну газету. В них спочатку ставилися проблеми, невдовзі можна було дізнатися як вони вирішені; зав'язувалися дискусії, бичувалися недоліки та намічались шляхи їх усунення. В цій роботі з задоволенням брали участь, насамперед, штатні й громадські кореспонденти газети – студенти різних курсів факультету. Очоловляли редколегію факультету викладачі певної кафедри. Випускалися також й щоденні газети. Стінна преса кілька разів на рік брала участь у оглядах-конкурсах стіннівок. До речі, вибороти I-ше місце в традиційному конкурсі стіннівок було ох, як не легко! Газету треба було якісно оформити, зробити цікавою, зібрати

Згадаймо добрі справи

найсвіжіші матеріали з учбової та наукової роботи студентської молоді, результати з конкурсів дисциплін, в яких брали участь студенти КІБІ, ну й, найголовніше, читачі повинні були прочитати достойну "передовицю" (так звалася стаття на I-й сторінці), в якій необхідно було розповісти про найголовніші проблеми свого факультету чи інституту.

До цих спогадів мене залучила Пам'ятка завідувачу відділом стінної газети "Прогрес", яка видавалася на будівельному факультеті тодішнього КІБІ від 14 листопада 1959 року, отже 47-річної давнини. Її мені презентував професор кафедри технології будівельного виробництва **Ю.О. Піщаленко**, що пропрацював в нашому навчальному закладі понад 50 років. До речі, стіннівка "Прогрес" завжди отримувала в оглядах-конкурсах стінної преси почесне перше місце, витримувати всі необхідні вимоги до підготовчих номерів. У 1959-м редактором газети, керівником відділу наукової роботи був викладач кафедри будівельних машин **Віталій Ілліч Добровольський**. Це була заплена людина, яка всіх знала в інституті, (могла швидко організувати для підготовки матеріалів в газету викладачів і студентів). **Віталій Ілліч** також активно співробітничав і з інституційною багатотиражною, яка в той час називалася «За будівельні кадри». Пригадую, що у 80-ті роки редактором "Прогресу" став **Олександр Малишев**, доцент кафедри архітектурних конструкцій. І при його активному сприянні стіннівка будівельного факультету в оглядах-конкурсах завжди була попереду.

Як згадає в Пам'ятці завідувач відділу стінної преси проф. **Ю.О. Піщаленко**, «замовлення на ілюстрації, малюнки, карикатури складалися керівниками відділів (учбової, наукової, культурно-масової роботи, гумору й сатири й ін.) заздалегідь та передавалися художньому редактору **Г.А. Шибанку**. Всі відділи повинні були оперативно відгукуватися на всі поточні події з життя факультету. Газета постійно реагувала на всі важливі справи і проблеми у навколишньому житті, друкувала критичні матеріали, які вимагали гумористичної обробки». Вже в 70-ті роки активну участь в художньому оформленні факультетської стіннівки брав доцент кафедри ТВВ доцент **О.В. Фролов** й ін.

Під час підготовки цього матеріалу довелося розмовляти з кількома викладачами, які брали участь у підготовці стінних газет, та тодішніми їх читачами. Всі обов'язково згадували сатиричну газету архітектурного факультету під назвою «Дробилка», яка проіснувала близько 40 років! Тобто з 1955 по 1991 роки. Її постійним редактором був тодішній зав. кафедри рисунку і живопису, доцент архітектурного факультету **Михайло Федорович Євстифеев** (нині професор кафедри нарисної геометрії, інженерної та машинної графіки). Виходили ці рисовані повністю стіннівки 2-3 рази у семестр; редакція «Дробилки» активно торкалася всіх тем, які тоді хвилювали КІБІ, працювали в ній студенти з усіх факультетів (десь чоловік 12), правда, художниками, зрозуміло, були студенти архітектурного. За спогадами її редактора професора **Євстифеева**, колишні члени редакції «Дробилки» пізніше працювали в

студії «Мультфільм»; ті, хто пішов в проєктні інститути, й там займався сатиричними випусками газет.

На мою думку, треба було б відродити цю добру справу - вузівську стінну пресу, адже приємно не відчувати себе осторонь від життя свого закладу. Бачити в «об'єктиві» студентське життя власного факультету, універ, розповідаючи про науково-практичні дослідження, про студентів – стипендіатів, учасників олімпіад, спортсменів, учасників КВК та фестивалів. Влаштувати на сторінках стіннівок полеміку між сторонами й ін. І хоч дехто скаже, що не вистає часу ані на навчання, ані на роботу, все ж такі спілкування з однолітками, викладачами не буде марно витраченим часом і як й колись робитиме всіх небайдужими, буде скликати й об'єднувати навколо таких же самих людей.

І. ГЕРАЦЕНКОВА

Міркування

Чи допомагає Інтернет у навчальному процесі?

Популярність Інтернету серед сучасної молоді з кожним роком зростає. Молоде покоління швидко опановує сучасні винаходи. У зв'язку з цим студенти дедалі частіше черпають новини і роблять пошуки на інтернетівських сайтах, а не в бібліотечних каталогах. Вони надають перевагу комп'ютерній мережі майже стовідсотково. Адже Інтернет як джерело отримання інформації для навчального процесу має численні переваги. Багато фахової, нової літератури можна знайти на сторінках спеціалізованих сайтів. Досить часто й самі викладачі рекомендують студентам пошук

літератури за інтернет-адресами. Своєю чергою, студенти у списках використаної літератури курсових чи дипломних робіт вказують інтернет-джерела. Студенти зазначають, що пошуки підручників у каталогах бібліотек втомлюють, забирають багато часу й не завжди дають бажані результати. Натомість на комп'ютері ти просто задаєш пошук і отримуєш неробочу інформацію, доклавши мінімум зусиль. Якщо не знаходиш необхідного підручника, то береш інший, де розкрито потрібну тему. Так, слово на екрані монітора стає привабливішим для молодого людини, ніж друковане.

Оксана Щербина та Ольга Федун, студентки II курсу КНУБА:

"Є плюси, є і мінуси..."

Інтернет, як і будь що, має свої позитиви й негативи. Позитив - доступ до інформації здійснюється швидко, висвітлюється багато корисного і цікавого. Навіть для себе знайдеш багато нових відомостей, які нелегко відшукати у книжках.

Негатив у тому, що з огляду на досить швидкий доступ до інформації діяльність мозку блокується, і ми неспроможні адекватно сприймати необхідну для нас інформацію. Узагалі більшість студентів відшукує інформацію "для викладачів", коли треба здати реферат. А це свого роду плагіат. Не можна брати чужого і підписувати своїм ім'ям! Краще, коли ти на основі знайдених відомостей створиш своє...

Роман Гнатюк, студент IV-го курсу університету:

"Інтернет – безперечно, позитив!"

У тому, що Інтернет допомагає сучасному студенту, сумнівів нема. Особливо він корисний при написанні курсових робіт, дипломів, рефератів. Ти легко віднаходиш необхідну для тебе документацію, обробляєш її, як вважаєш за потрібне, і подаєш викладачеві. Стосовно того, що більшість дається до плагіату, то... кожен вчиться, як може.

Світлана Осадчук, студентка IV-го курсу КНУБА:

"Інтернет – це для халащників"

Інтернет - це для "халащників", для тих, хто зивк мати все готове без

будь-яких зусиль. Такі студенти "стягують" потрібну їм інформацію навіть не читаючи. Тому для навчання Інтернет – не найкращий варіант. Він здебільшого призначений для розваг: послушати музику, подивитися фільми, посидіти в "чаті". А для навчання краще використовувати книжки. Тут принаймні не відволікається увага.

Наталія Добкінська, студентка II курсу університету:

"Викладачі рекомендують"

Загалом Інтернет дуже допомагає студенту при написанні рефератів, курсових та дипломних робіт. Викладачі самі досить часто рекомендують пошук літератури в Інтернеті, зокрема найновіші посібники. Якщо ж студент просто "стягує" потрібний йому реферат, то варто взяти декілька і скопіювати.

Опитувала Н. БАРАН, студентка

Комп'ютер і студент

У Київському авіаційному університеті створили систему порівняльного аналізу електронних текстів "Поет". За допомогою цієї системи викладач може визначити, чи студент сам написав реферат, курсову, диплом тощо, а чи "передер" з Інтернету. Раніше окремі викладачі власними силами намагалися розпізнати реферат, тепер же є значно надійніша система, завдяки якій результат можна отримати значно шорше. Отже, п'янове студенти, стережіться!

Т.Д.

З святом Свободи Преси!

Шановні читачі! У ці прекрасні травневі дні ваша університетська газета святкує своє 44-річчя. Ми вітаємо своїх постійних читачів і творців газети. Разом з вами вона молода духом.

Подивіться на фото: на ньому найактивніші студентські кореспонденти, які майже з першого курсу стали друзями своєї університетської газети та її творцями. Це Ігор Гудим (ПЦБ-57), Анатолій Пікуль (ПЦБ-43), Андрій Беніцький (ПЦБ-53), Богдан Герасько (ЗІК-41), Тетяна Грудинська (ПЦБ-42) і редактор вашої газети Ірина Герашенкова. (На жаль, не всі змогли в цей день прийти сфотографуватися). Шановні друзі! Багатотиражка "Архітектура і будівництво" разом з вами продовжує удосконалюватися і запрошує до співпраці. Кожен з вас може випробувати себе в ролі дискусувача. Адже студентські роки — це

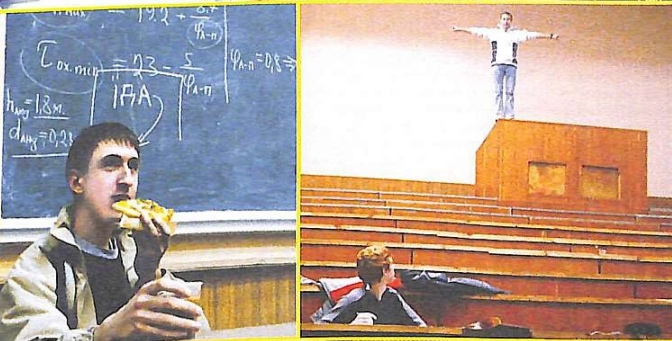

якраз і є період експериментів. А раптом із вас вийде блискучий журналіст, й окрім інженерної спеціальності ви зможете використовувати в житті своє вміння писати!

То ж не соромтеся, заходьте до редакції: головний корпус, 6-й поверх, кімн. 601а. телефон: 214-55-35.

Льоша ПОГРЕБНЯК, Знайомтесь... *Роботиставка*

студент ТВ-32, фотокореспондент вашої студентської газети. Сьогодні ми вирішили насамперед запропонувати всім виставку його робіт на тему: "Веселі студентські будні" Вони оригінальні, одразу можна зрозуміти, що автор з почуттям гумору й захопаний у фотографію. І хоч захопився фотодизайном Льоша лише два роки тому, але йому це вдається й, до речі, є спадковим, тому що і дідусь, і прадді були професійними фотографами.

Для вирішення проблеми "хрущовок"...

Володимир Аврумович ПОЛЯЧЕНКО — Герой України, президент ХК «Київськбуд», будівельник із 45-літнім стажем, випускник будівельно-технологічного факультету, професор нашого університету очолює комісію Київради з питань містобудівництва і архітектури. Й

створено близько року тому. Тому саме йому було задано питання, яке цікавить багатьох людей, в тому числі й представників КНУБА: "Коли розпочнеться комплексна реконструкція "хрущовок"? Що міська влада може зробити для форсування цього питання?"

Абсолютно очевидно й не викликає жодного сумніву, що у всіх випадках розмова повинна вестися про реновацію території. Реконструкція або знос одного-двох будинків у мікрорайоні — шлях тупиковий і безперспективний, він не вирішує проблему, а навпаки, лише посилює. Якщо так, то раніше, ніж приступити до реалізації таких широкомасштабних проєктів, треба провести серйозну й кропітку роботу — як у технічному й економічному плані, так і по створенню необхідної законодавчої бази. Як спеціаліст, не хочу й не можу давати безвідповідальних запевнянь і обіцянок. Спочатку необхідно (і ви зі мною погодитесь) провести ревізію існуючого житлового фонду. Інакше кажучи — визначитися з питанням, будинки яких серій необхідно реконструювати, а які доцільніше зносити. Після цього необхідно розробити варіанти проєктів забудови і бізнес-плани. Адже в будь-якому випадку йдеться про комерційний проєкт, який не повинен бути збитковий для інвестора.

Паралельно з такою роботою необхідно внесення змін до існуючого законодавства. Ми всі, безумовно, повинні розуміти (як би нам не хотілося вірити в зворотнє), що реновація територій, які зайняті морально застарілими будинками, — це не програма розселення мешканців цих будинків, не благодійна акція держави чи міської влади. І у вирішенні цього питання повинен бути знайдений здоровий економічний і соціальний компроміс.

Окрім цього існує багато технічних питань. Це й наявність в межах мікрорайону майданчика для стартового будинку, для переселення мешканців, і питання утилізації конструкцій старих споруд й ін.

Як приклад, хочу навести, що Москва затратила на підготовчий період такої програми приблизно 7 років. Нам потрібно пройти цей шлях набагато швидше. Я впевнений, що для цього є всі умови, в тому числі — перед очима досвід столиці Росії. Його не можна скопіювати, але треба вважувати, щоб не допускати помилок.

— Експеримент з відселенням Соцістечка, схоже, провалився. Відселення не почалося навіть через рік після анонсування, люди не хочуть переїжджати у квартири, які їм запропонували. Яким ви бачите розвиток ситуації?

— Я б не ризикнув давати настільки категоричні оцінки. Питання реконструкції — складне й багатогранне, його розв'язання повинні передувати відповідні законодавчі акти, які після їх прийняття зобов'язані неухильно виконуватися. Повірте, що це також задача. Знов-таки з практики скандалу з "Еліта-Центром" — законодавство є, але дуже багато "охочих" знайти пролази і шляхи ігнорувати норми закону...

За матеріалом "Газети по-київски"

Перші пропозиції надбудов — від КНУБА

Розв'язанням питання старих забудов 50-70-х років, тобто "хрущовок" в нашому університеті займалися протягом 20 останніх років. Очолював цю роботу відомий інженер і вчений, Лауреат Державної премії СРСР, Заслужений діяч наук України, д.т.н., професор **М. М. ЖЕРБІН**. Він добре відчував, що прийшов час зайнятися реконструкцією малогабаритних п'ятиповерхівок. Під його керівництвом стали працювати кафедри університету: металевих і дерев'яних конструкцій, основ і фундаментів, технології будівельного виробництва, основ архітектури та архітектурного проектування.

Згадати про цей період редакція попросила професора кафедри основ і фундаментів **М. В. КОРНІЄНКА**:

— В умовах перебудови 90-х років змінилося ставлення до архітектурно-планувальних рішень забудови великих міст. У Києві, наприклад, стало очевидним, що старі будинки відживають, потрібна заміна.

Велику роботу в напрямку можливості збереження цих споруд із наданням їм нового вигляду шляхом реконструкції та надбудови зайнялася група вчених під керівництвом професора Жербіна.

Початкові пропозиції перевірялись під час виконання студентами комплексних дипломних проєктів. Загальна ідея надбудови до влаштування нового зовнішнього металевого каркаса, який забезпечував надбудову цих будинків до 9-ти і 16-ти поверхів. При цьому стара частина реконструювалась з перепла-

нуванням приміщень, які відповідали б сучасним вимогам житлового будівництва. У процесі дипломного проектування були виконані розрахунки конструкцій, основ і фундаментів, підсилення, перевірена технологічна можливість виконання будівельних рішень. Захист дипломних проєктів був прилюдним, викликав дискусію фахівців з проєктних організацій. Перевагою такого підходу було те, що зберігався житловий фонд, який експлуатувався до цього.

Цікаво, що на протипагу рішенням про повне знесення споруди і побудову нових на їх місці (адже під час розбирання конструкцій необхідна була утилізація), цей підхід викликав зацікавленість у Москві та Києва. На жаль, ідея не була реалізована на практиці. Тому що надбудова вимагала комплексного рішення ряду питань (санітарне обладнання, влаштування ліфтів зовнішніх будинків й ін.)

За останнє десятиліття в Києві обрали найпростіший шлях: використання старих п'ятиповерхових гуртожитків шляхом їх перепланування. Поки що не знайдено відповідного рішення щодо старих забудов. У Москві, в Черьомушках, розпочалася реконструкція, яка також була призупинена...

Кохання — це не любов власника

Уроки психології

Студентський кореспондент нашої "А+Б" Оля Комінецька — з сім'ї лікарів. Тому її найчастіше вдається побесідувати з лікарями, психологами, які читають студентам лекції в Київському медичному університеті. Сьогодні вона розповість про свою розмову із психологом Наталією Василівною Ковальчук на "вічну" тему. **Отже, коли виникає кохання? Чому в одному випадку воно щасливе і взаємне, в іншому — завдає мук і страждає?**

— Якою має бути щаслива любов?

— Одна з найбільших потреб людини — потреба в коханні. Чоловіки і жінки марять про небесну, безмежну любов на ціле життя. Але вона не приходить згідно з нашими надіями і очікуваннями. Це дарунок долі, і часто він дається несподівано, спонтанно. Ідеально почуття має бути зріле і повинно передбачати взаємну повагу. Зріле кохання — це не любов власників, а взаємне почуття партнерів, котрі захоплюються один одним, належать одне одному. У таких стосунках ніхто не використовує ближнього для задоволення власних потреб. Таке кохання дає відчуття гармонії у житті, у ньому нема тривоги чи ворожості, а існує повна довіра. Справжня зріла любов — це коли люди взаємно незалежні й невірні. У них є цілковита готовність прийти на допомогу одне одному. Це — коли партнери пишуться здобутками одне одного. Якщо можна описати такі почуття, то вони виглядатимуть так: я поважаю твою самостійність, ціную твої вибір; якщо ти вирішиш когось іншого покохати, я ... зрозумію. Психотерапевти кажуть: якщо ти відпускаєш людину, якщо даєш їй право вибору — вона завжди буде біля тебе, але якщо ти невротично триматимеш її біля себе й не відпускаєш, тоді стосунки зайдуть у безвихідь: або переїдуть у подальші, більш невротичні, такі, що виснажують, або незабаром припиняться.

Зріла людина знає можливості свого партнера, реалістично оцінює його, не ідеалізує і не

створює ілюзії щодо майбутнього. Вона достовірно знає, чого чекати від своєї "половинки", і приймає її такою, якою вона є.

Зріла людина ставить до особистого росту й розвитку партнера як до свого власного. Готова відповідати за свою долю і долю партнера, прослідковує, як її поведінка, її реакції можуть вплинути на кохану людину, вона готова, у разі потреби, бути опорою коханій "половинці", але не дозволяючи при тому шкودити собі, тобто не ставати жертвою. Жінка каже до свого чоловіка: я не піду вчитися, йди ти... Вона ніби жертвує собою, але це неправильно. Чому не вчитися б обом?

— А коли виникають незрілі чи невротичні стосунки?

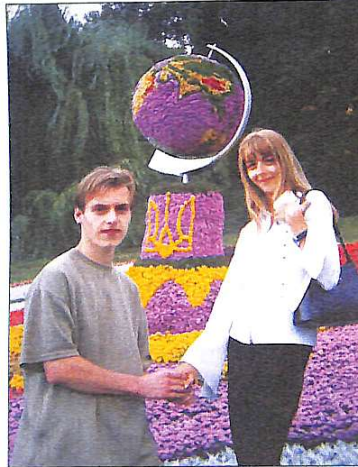
— Наприклад, тоді, коли один партнер намагається змусити іншого підкоритися його думці та волі. Проте будь-яка людина готова піти на всякі крайнощі, щоб захистити себе від контролю і тиску. Звичайно, коли нам хочуть нав'язати свої цінності, ми опираємося, адже маємо право на власне уявлення про щастя. При коханні незрілому один партнер хоче цілком узяти іншого у свій полон, у свої сіті, а той відповідно воліє утекти...

За таких стосунків людина прагне переключити відповідальність на свого партнера: усе через тебе... і т.ін. Відбувається знецінення коханої "половинки". Найпоширенішим явищем є те, що в таких стосунках одна із сторін бере на себе роль жертви: я піду на все, тільки щоб було добре, готова відмовитися від усього в особистому житті, аби тобі було добре, а інша — переслідувачка чи рятівника, котрий, звичайно, користується твоєю жертвистістю і бере собі максимум задоволення від життя.

Як звичайно, жертва завжди ховається за чимось, соромиться усього, почуватися безпомічною і безсилою. Вона підсвідомо шукає собі такого партнера, під якого могла б підтасувати свої психологічні проблеми... Ой нещасна я, нещасна! Ніхто мене не любить, ніхто не жаліє, — стогне вона. — Я йому сорочки перу, рюшечки вишиваю, а він не цінує". А насправді сама себе виправдовує. Вона завжди під гнітом і потребує, щоб її хтось рятував, але переважно вона такої людини не знаходить. При подібних взаєминах, як звичайно, жертва готова на все задля коханого і вимагає за це вдячності. А зна-

ходить партнера з протилежними психологічними проблемами, який стає для неї так званим рятівником. Такі партнери і не запитують, чи треба, щоб тебе рятували, чи ні. У того, що рятує, завжди є почуття провини, якщо не може допомогти, і він, як звичайно, не дає жертві шансу на успіх, бо йому це просто невідгідно: якщо в його партнера все гаразд, тоді кого ж рятувати? Тому інколи навіть не дозволяє партнерові самостійно діяти. Берє його проблеми на себе, а потім каже: ти мені винен! Такі стосунки насичені почуттями вини.

Доволі часто одна пара може поєднувати

ти всі ці розлади. Наприклад, один переслідує, критикує, звинувачує, вчиняє жорстоко, використовує замість широті всякі психологічні прийоми, інші, замість того, щоб сказати: я відчуваю, що нам треба з'ясувати наші стосунки, — мовчки страждає.

— Що робити в таких випадках?

— Якщо людина психологічно зріла, вона знає, що неодмінно знайде гідну себе пару, яка її полюбить, кохання котрої вона варта і в

наслідку буде щаслива. А коли з тим виникають проблеми, завжди можна вплинути на свою свідомість. Наприклад, змінити програму своїх думок, свої установки, навчитися любити себе, зокрема з допомогою психотерапії. Того треба дуже захотіти і знайти шлях, по якому треба йти. Якщо людина прагне вийти з ролі, яка фактично гнітить її, треба насамперед змінити її ставлення до себе — негативне на позитивне. Якщо я себе цінуватиму, то не дозволю, щоб до мене ставилися погано. Автоматично і сторонні люди відчують це. Людина тільки сама себе може зробити успішною. Як відомо, ми — ковалі свого щастя. А ті негативні, які є, нікуди ж не подінуться, їх можна забрати і переробити на позитивні. Якщо я кажу: в мене є недоліки, для прикладу, я недостатньо гарна, розумна, щаслива, переробляти себе треба почати з фрази: я себе люблю такою, як я є, і приймаю себе такою, як я є. Йдеться про здоровий егоїзм. Щоб навчитися любити іншу людину, треба навчитися любити себе. Загадайте вічну істину: "Полюби ближнього, як самого себе..."

О. КОМІНЕЦЬКА, студентка

Мовою цигар На якому місці в тебе цигарка

У країну зараховують до країн із високою розповсюдженістю куріння цигарок. Нині курить 51% чоловіків працездатного віку в міській і 60% — у сільській місцевостях. Найбільша частота куріння — серед чоловіків віком 20—29 років (60% у містах і 70% в сільській місцевості). За даними ВОЗ, Україна опинилася на 17 місці серед країн світу за вживанням цигарок, що становить більш як 0,85% населення Землі. Якщо в цілому світі на кожну людину припадає у середньому 870 викурюваних за рік цигарок, то в Україні налічується майже 9 млн. активних курців, які становлять третину працездатного населення країни. Як ставиться до цієї проблеми студентська молодість? Пропонуємо думки самих студентів і запрошуємо до відвертої розмови всіх небайдужих.

Ми вже давно звикли до словосполучення "куріння — це шкідливо", "куріння — це некрасиво", "куріння — це рак, це смерть". Куріння серед молоді стало настільки звичним для нас, що ми просто вже не звертаємо на це уваги. Нас воно вже не дратує, бо ми повністю звикли до нього як до "великої шкідливої звички нашого суспільства". Навіть батьки почали з цим миритися, утішаючи себе тим, що будинок "час такий". А звичайні перехожі на вулиці вже не роблять зауважень, думаючи, що саме таким приміром створила підлітка ХХІ сторіччя: розкутими, вільними, з присмаком цигаркового диму в роті.

Сьогодні, коли більша частина молоді курить, вважаємо, що вже неактуально говорити про шкідливість цього явища. А от поговорити про те, як воно (молоді) живе з цією звичкою, як розміщує її у своєму житті та в житті своїх родичів, на мою думку, варто. У мене і питання про те, яке місце в житті підлітка займає куріння, є більш актуальне, ніж питання про те, як молода людина ставить до куріння або про те, що вона знає про його негативний вплив.

Віктор, студент: "Куріння у могому житті займає не найважливіше місце. Але воно допомагає мені розслабитися, а також зайняти чимось вільний час. Мені це подобається. Та я вважаю, що якщо захочу, то зможу перестати курити. Але поки що ця звичка мені не заважає і наразі ніякої шкоди не завдає".

Ірина, студентка: "Я гадаю, що курити — шкідливо для здоров'я! Спершу це було просто як погана звичка, а тепер це невід'ємна річ у могому житті. Я вважаю, що для дівчини куріння — це дуже шкідливо. Тому кожна людина повинна мати в собі силу волі, щоб перестати курити. Але в мене, на жаль, такої сили волі нема. Куріння займає якесь певне місце взагалі в моєму підсвідомості. Можливо, коли мені скажуть, що в мене рак легень, то я перестану курити..."

Оксана, студентка: "Куріння не займає у могому житті ніякого місця. Ні, я не курю, ні мій батьки не курять. І я закликаю до того всіх".

К. ДВОРЧУК, студентка 1 курсу

Про поряжок і зармигер Спроможності чоловіків

Цікаво, який вигляд має ваша скромна обличчя? Може у деякого по кімнаті розкидані шкарпетки-бумеранги; у когось диски чи скатертину на "теплицю"; хтось залишив в туалеті... Дякую, а хтось штори у сердечко... Так як же виглядає ваша "кепіла"? Таку тему своїм друзям з Інтернет-сітки запропонував наш студент Андрій Беніцький (ПБ-53). А тобі, читачу, — робити висновки чи загадати себе...

Віталій: "Розповіді не вийде, це треба побачити! У мене на столі, там, де комп (комп'ютер) стоїть, місце лишалося тільки для миші... все інше завалено листами, книжками, банками з-під пива й узагалі, в мене зараз перестанова!".

Степан: "Повний бардак. Розкладений диван, розстелена постіль, на стільці валяються шкарпетки, на столі — газети, диски, навушники, коробка з-під ТВ-тunerа, пляшка з-під пива, пакетик із сухариками. Під столом також щось накидано, але що саме — не пам'ятаю, навіть не хочу лізти дивитися. Картину доповнює господар кімнати, що сидить за компом й розповсюджує стійкий аромат перегару".

Автор теми: "У мене на столі начебто все нормально, окрім компа й принтера пару журналів і книжок, і... модель танка. Над столом висять фотографії Моніки Белучі, Каприс Буре, Демі Мур і ще когось, моделі літаків... Після ремонту на підлозі досить довго знаходились

ліпки плями пролитого пива...мда... більшадікіяйввалюють, кулі, будівельна каска...надувний Кубок Чемпіонів..."

Микита: "У мене по кімнаті валяються весь час шматки. На столі купа усяких книжок, телефони, усякі папірці, музика постійно грає. Постіль завжди (майже) заправлена. Взагалі в мене затиснена кімната. Два ліжка, диван й шафа".

Олександр: "Людина я творча! Тому моя частина кімнати — це скоріше майстерня: планшетки навколо ліжка, купа паперу, олівців, пеналів, тюбиків із фарбою, папірці! Ще не люблю відрацівати від роботи! Тому ім на робочому місці! І все доповнює гора чашок, тарілок і навіть каструль! Увесь мій гардероб також вісить на стільці (бідний, як він витримувє...!!)".

Андрій: "Щодо робочого місця — це взагалі щось: маман постійно розгрібає поклади дисків, різноманітних паперів. Мало, що одна з шуток стоїть на столі, так на ній ще дисків штук по 30, навіть пульт ДУ від тюрера не завжди є де покласти. Взагалі робоче місце мужика на роботі — це завжди весело й цікаво, люди хоч археологія викликай для того, щоб щось знайти".

От такі справи, друзі. Так й хочеться заспівати: "Главней всего — порядок в доме!"

фарбує губи, прищипує і каже, кокетливо усміхаючись: "Хочеш спробувати мою помаду?". Реагування: він бере тюбик з помадою і відкашує шматок...

Справжній чоловік — це той, хто хоче все! Справжня жінка — це та, котра не знає, чого хоче...

Дівчина — своєму коханому:
— Я сказала батькові, що ти поет, і він дуже задоволений.
— Поет? А що, твої батьки люблять поезію?
— Ні. Просто останній мій наречений, якого він намагався виштовхнути за двері, виявився боксером.

Підбрав С. ГОЛОВАЧ

Студентське буття у замальовках

Студент приводить до себе в гуртожиток дівчину із забезпеченої родини. Вона вражена обстановкою, боїться доторкатися до предмети. Він бачить це і каже:

— Та ти не бойся! Проходь, сидай на ліжко.
— На ліжко? Так у ньому, напевно, блощиці!
— Які блощиці?! Іх давно вже таргани з'їли!

Професор запитав студентку:

— І ви можете довести, що вода притягає електрику?
— Так! Щоразу, як тільки я залізу у ванну, дзвонить телефон.

У ресторани два студенти спостерігають за двома дівчатами.
— Може, підійдемо, познайомимось? — запитав один.
— Так, але тріхи пізніше. Нехай спершу розрахаються...

Не зріє і посміється...

"Плейбой" планує почати випуск нового журналу для одружених чоловіків. Кожен місяць на розвороті буде та сама жінка.

Прийшов до дівчини хлопець. Збираються йти в театр. Вона вдяглася, стоїть біля дзеркала — фарбується...
Він ходить навколо і не знає, з якого боку до неї підійти — скромний дуже. Вона вирішила йому допомогти. Дуже виразно

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Надруковано у ЗАТ "ВПГОЛ", вул. Волинська, 60. Зам. № 6-695

Редактор Ірина Герасценкова
Адреса редакції: 03180, м. Київ-180
Повітрянофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35